

BG: A szocializáció és elidegenedés.

Mi is az az elidegenedés, illetve mi az ami további elmélyülését elősegíti a mai Magyarországon?

Fáy Árpád szentkoronás barátom és alkotmányosságért küzdő társam írta ezt nekem a napokban: "...a szentkorona szuverenitásán alapuló alkotmányosság típusra újabb időkben azt mondják még a szentkorona hagyományának hívei is, hogy nem aktuális, az idők túlléptek rajta. Csakhogy ebből következik az elidegenedés, az eltömegesedés jelensége világszerte. Az egyoldalúan mechanisztikus, hatalmi önkénynek alávetett társadalomszervezés következményeként. Amit ma már a mesterséges intelligencia eszköztárát, sőt az agy és számítógépek közvetlen összeköttetés technikáját használva (transzhumanizmus) terveznek még tovább fokozni (sokak szerint a zombi-lét irányába)."

S bizony igaza van, mert 100-150 éve még létezett minden magyar embernek egy megvalósult nemzeti identitása, amelyet leginkább a Szentkorona tagsága körében tudott megélni. Azután ezt fokozatosan elveszítette, s mára már legtöbb magyarnak fogalma sincs arról, hogy ez mit is jelentett őseinknek. Az igazi változás Trianon traumájával kezdődött, amely komoly nemzetgyilkossági kísérlet volt, majd folytatódott a II. világháború elvesztésével, amikor a Szentkorona országa helyett egy kommunista terrorttal szembesült a magyarság. 1956 őszén még egyszer felmutatták az erős nemzeti identitást a magyar nép legjobbjai, de a véres megtorlások akasztásai és a kádári konszolidáció gerincpuhító rendszere a Szentkorona iránti nosztalgiát – mint nemzeti identitást – szinte teljesen felszámolta. Az újabb hitegetés 1989-ben következett be, s az akkori naiv magyarság maradék nemzeti érzéseit kihasználva, végleg ránk telepedett a bankárkaszt. A pénzpórázra vett pártpolitika ideig-óráig visszatartotta az elidegenedés hullámait, de 2006 őszén ez is megtört, hiszen az élet minden területének durva piacosításával, állandósul az emberekben a feszültség. Mivel folyamatos nyomás alatt vagyunk és az „elterelő hírfogyasztás” erősödése is megtapasztalható, üdítő időszak volt a Magyarok Szövetsége-Nemzetépítő Népmozgalom megjelenése, ám az sem tarthatott sokáig, mert megzavarta a pártos rendszer dualista gondolkodását. A valódi magyarság ráadásul olyan lelkiállattal bír, ami az igazságtalanságot nehezen tudja feldolgozni. S a hírek nem a valós tényeket, hanem egy virtuális világot erőltetnek ránk, s így a figyelem szüntelen lekötése folyik. Mindezek miatt egyre inkább képtelenség a saját helyzetünk helyes értelmezése, ami azt is eredményezte, hogy a (kb. 80%-ban) magyar társadalom nagy része **elidegenedett!**

Az elidegenedés valójában egy társadalomfilozófiai fogalom, amely az egyetemi szakdolgozatom témája volt, s amely egy jelenség, illetve folyamat, amelynek során emberek tudatában eltorzulnak a reális életviszonyaik. Vagyis az Őt körülvevő

jelenségek, társadalmi viszonyok másmilyenként jelennek meg az elidegenedett személy tudatában, mint ahogy azok a maguk valóságában léteznek.

Milyen megoldás kínálkozna a jelenlegi elidegenedés ellensúlyozására a központi kormányhatalom és a helyi érdekek olyan típusú ütköztetésére ami a hagyományos jogrend keretein belül megvalósítható?

(Erre egy lehetséges alternatíva szerepel ezen a linken!)

<https://www.szilajcsiko.hu/single-post/dr-bene-gabor-mikor-van-ertelme-ma-varmegyeknek-ispanoknak>

Ez a problémakör igen sokrétű, így sem a megjelenési formái, sem a megoldása nem egyszerű. A kádári nosztalgia szocializációja bukkant elő egy beszélgetésen amit a Hungária Televízió is rögzített, s ahol Várkonyi Zoltán és Abonyi Zsolt voltak beszélgetőtársak. Mindketten olyan család gyermekei, ahol nem a gyermekkori kommunista propaganda győzte meg őket arról, hogy jobb volt a kádári konszolidáció alatt élni mint most, hanem a rablókapitalizmus és a mindenkori kormányok behódolása a pénzhatalmi nyomásnak. Sajnos sok kérdésben igazuk volt és nekem inkább csak arra korlátozódott a szerepem, hogy egyrészt a Magyarok Szövetsége-Nemzetépítő Népmozgalom AJET (*Alkotmányos Jogfolytonosságot Előkészítő Tagozat*) jogkönyvéből idézzek olyan szociálisan érzékeny szakaszokat, amelyek nem a lumpen életvitelt, viszont az emberi méltóságot és az alkotó, építő embereket támogatják. Ezt a mostanában megjelent munkát – melynek címe: TRADÍCIÓ és INNOVÁCIÓ - s amelyet az akkori politikai osztály szinte valamennyi tagjának – ellenzéknek, kormányoldalnak –, valamilyen formában már 2009-ben eljuttattunk.

A **szocializáció** kifejezés a közhasználatban és szűkebb értelemben is azt jelenti, hogy milyen az egyén beilleszkedése a társadalomba. Tehát egy interakciós folyamat, amelynek révén a személy viselkedése azért változik, hogy megfeleljen a csoport tagjai által vele szemben támasztott elvárásoknak, ***a csoport által megélt műveltség átvétele, megtanulása ez.*** Ám ez mégis egy hosszú, sőt inkább végtelen folyamat, ami egészen a halál bekövetkezéséért tart, így élethosszig tanulunk és mintakövető módon élünk!

Ennek kebelén megtanuljuk a viselkedési mintákat, normákat, értékeket, képességeket. Akkor jó a szocializáció, ha sikerül értékeket, ismereteket elsajátítani úgy, hogy a társadalmi beilleszkedés tökéletes legyen! (Hewstone és Stroebe, 2007). Beszélgető társaim beilleszkedése a szocialistának csúfolt államkapitalista társadalomba minden ellenkező szülői minta ellenére jónak minősíthető. Ám a piacgazdaságnak keresztelt rendszer embertelensége depressziót, majd elidegenedést váltott ki nagyon sok emberből, (*szerintem beszélgetőtársaimból is*) pedig ezek a szülői minta ellenére ritkán alakulnak ki, vagy ha igen, akkor annak komoly háttere kell legyen!

Miért olyan káros az elidegenedés a magyarság számára?

Ha valaha létezett osztársadalmi elidegenedés, akkor ma erőteljesen megközelítettük azt a kort, mert oly annyira általános lett, hogy már sokaknak fel sem tűnik. Mindezt elsősorban az intézményrendszer – ezen belül az iskola – szerepének alapvető változása, másodsorban az elhibázott családi minták miatt, s végül de leghatásosabban, **a politikai közbeszéd számlájára írom!**

A mai civilizáltak mondott emberiség – főleg a városlakók – nagyobb része személyiségzavaros, boldogtalan, s unalmában irigykedik minden tehetségesebbre!

A modern kor gyermekei nem élik át az egészséges gyermekkor élményét, mert nem kapnak az életkoruknak megfelelő feladatokat, vagy a szülő nem ér rá vele elegendő minőségi időt eltölteni, mert azért gürizik, hogy mindene meg legyen a gyereknek, s ne cikizzék szegénysége miatt a társai **az iskolában**. Mindez olyan önbecsülési hiányt okoz – főleg a serdülő korban – hogy nem is bízhatunk abban, hogy a gyermek 100 százalékban egészséges lesz, sőt érdeklődik majd az ősei élete, áldozatvállalása iránt, amit pedig elsősorban miatta, vagyis a reményeik szerinti hálás utókor miatt tettek.

Miért nincs a fiataloknak önbecsülése, vagy ha van, akkor azt mi határozza meg leginkább?

Szerintem az alábbiak hatnak az önbecsülésre: Nevelési stílus, előítéletesség, szülők iskolázottsága-vitakultúrája, családi sorsesemények, döntési szabadság.

Ám a korszak unatkozva felnövő generációktól nem várhatunk mást, mint amit ma tapasztalunk. Hiszen ismerjük a mondást: *A tétlen kezeknek az ördög ad munkát!* S ez a munka – ami valószínűleg élősködő kufárkodás, tőzsdei spekuláció, vagy sok fizetésért kevés teljesítmény lesz – biztosan ártalmassá válik magára az egyénre is, de a nemzeti közösség számára egyenesen katasztrófa. Kopp Mária magyar orvos, pszichológus egy magánbeszélgetésben azt mondta, hogy Európát nem a harmadik világháborútól, hanem a semmittevésben felnövő, saját kontrollálatlan vágyainak odavetett generációktól félti!

Most azonban félthetjük a gyermekeinket a harmadik világháborútól is, hiszen itt van a nyakunkban, s a gyermekeinket nem tanítottuk meg a túlradó szeretetünk okán arra,

hogy az életnek vannak komoly nehézségei is, ám azon is úrrá kell lennünk, s azt is le kell tudniuk majd küzdeni. *"A fogyasztói társadalom sikerének tekinthető, hogy világszerte felnőtt egy olyan generáció, melynek jó részét nem lehet feladatokkal terhelni! Neki minden unalmas, semmihez nincs kitartása! Örökké elégedetlen.,,*

A szülői nevelésen és mintaadáson kívül ott van az iskola, amely egy alapvetően nemzetstratégiai ágazat. Ám az iskola – ismereteim szerint épp a *Ratio Educatio* (vagyis *Mária Terézia uralkodása*) óta – kifejezetten jó alattvalókat, engedelmes állampolgárokat akar nevelni, akik nem politizálnak, csak fogyasztanak és termelnek. *(A profitot pedig besöpri a bécsi udvar, majd a bankárkaszt)* Maga a politika is egy lejáratódott idegen szó, ami persze a közügyekkel való foglalkozást rejti, s így aki nem akar politizálni, az a közügyeket ráhagyja arra a pártos társaságra akik közel 500, de kézzelfoghatóan már közel 80 éve elárulják, s labancként kiszolgáltatják a közembereket úgy, hogy azt legtöbbször maguk a kiszolgáltatottak sem veszik észre. Ez a társadalmi-nemzeti elidegenedés legbiztosabb jele.

Az iskolát napjainkban meghatározó Nemzeti Alaptantervek nem fogalmaztak meg sem szkíta erkölcsi alapokat mint nevelési célt, sem értékrendet amely kapaszkodó lehetne a tanár és a diák számára egyaránt! Az elmúlt évszázad végére kialakult az értékteremtést megvető, de a bőséges fogyasztáshoz szoktatott, ám annak elvesztéséért rettegő és mesterségesen tudatlanságban tartott – viszont a divat kihívása szerint egyetemet végzett – hibás tudásokkal felvértezett tömegember. S ez lett a divat, már a múlt század hatvanas éveitől kezdve, mert azokkal nem volt baja a sem a kommunista diktatúrának, sem pénzpórázra vett globalista hatalomnak, akik úgy szolgálják ki a hatalmi elitet, ma a bankárkaszti érdekcsoportokat, hogy legtöbbször nincs elképzelésük sem arról, hogy erkölcsstelen amit tesznek. Egyszerűen működik náluk az alkalmazkodó fogyasztói lét automatizmusa. Mivel kitartást és szorgalmat igénylő munkát sem **az iskolában**, sem az életben nem végzett a mai átlagpolgár, így elhiszi azt, amit a dezinformációs csatornákon töltenek bele a fejébe. Ezzel a hibás tudással – *amit főleg a gondolkodási, elemzési képesség hiánya okoz* –, csak is műveletlen és elégedetlen, sőt sérült és szakbarbár lehet a személyiség.

Ám egy sérült személyiség nem képes alkotni. Nem kreatív, hanem lustácska, s nem is tud magának parancsolni, sőt minél kisebb az IQ annál hatalomvágyóbb és erőszakosabb! Ha nem lustácska, akkor viszont átesik a ló túlsó oldalára és harácsol, kizsákmányol, kihasználja a másik ember nehézségeit, tájékozatlanságát, naivitását. Ezek képtelenek más véleményét elfogadni, illetve nem képesek érvelni a saját igazuk mellett sem. Ha mégis megpróbálja, akkor veszít, így a kudarcok miatt elidegenedik, megkeseredik, s legtöbbször a könnyű drogokba, vagy az alkoholba menekül. Pedig a családi minta mellett éppen az iskola tudná segíteni, a diákok tehetségéhez méltó társadalmi hely elfoglalását. Mert a számára nem kényelmetlen, hanem éppen az őt kiteljesítő munka örömét, valamint az ősei által kitaposott út egyszerű megtalálását, kifejezetten az iskola tudná biztosítani. Ez utóbbit gondolom én a nemzeti identitásnak, a „magyarnak lenni büszke gyönyörűség” érzésének és a tiszta forrású népi műveltségnek! Sajnos az állam már régen nem az eredeti célt, vagyis az államalkotók érdek-képviseletét, a közjót és az igazságos-méltányos társadalmi együttélést szolgálja, így **az iskola** is követte az állam elfajzását. Vagyis az iskola is csak az elitképzést gondolja feladatának.

Pedig milyen „vitélő iskola” volt egykor a végvárok közössége, s ezért arra kell gondolnom, hogy csak a nagy veszedelmek idején jönnek elő az igazi tanítók, azok a tanáregyéniségek, akiket úgy szerettek a diákjaik, hogy az életük árán is képesek voltak megvédeni. Ma azonban egy beteges személyiségű kislány ordítózik a tanárok tüntetésén olyan obszcén szavakat, amelyek az USA legsötétebb reppereinek a stílusából valók. Mi lesz így a tanárokkal, akik nem azért tüntetnek, mert a diákjaiknak kénytelenek hamis történelmet, elképesztően primitív irodalmakat is tanítani, hanem a „lóvé” miatt, vagyis csak a tanári alulfizettség okán?

Nekem még voltak bátor, szókimondó, s az igazságot is feltáró tanárim. Volt olyan történelem tanárom, aki a hatvanas években – amikor még akasztottak Kádárék – elmondta, hogy két álláspont van 56 kapcsán, s Ő ránk bizza a választást. Majd elmondta korrektül a két álláspontot – pedig nem is volt benne az akkori tananyagban –, s arra kért minden diákot, hogy ne mondják el, hogy melyiket gondolják helyesnek, mert abból bajuk lehet. Amikor otthon elmondtam ezt, Édesapám megjegyezte: csak egy buta kölyök kell, aki elmondja otthon a párttitkár, vagy csak elkötelezett párttag apjának mindezt, s a tanár holnaptól eltűnik!

De hol vannak ma ezek a tanáregyéniségek?

Hiszen még az orosz nyelvet tanító tanárom is bátrabb volt mint a mai tanári gárda csahosai, akik persze követelik a tanár-tekintély visszaállítását is, miközben a liberális maszlaggal etetik a gyerekeinket. Mert ha Ormos tanár úr el merte mondani, hogy „azért tanulunk gyerekeim orosz nyelvet, mert megjelent a Népszabi főoldalán, hogy *Megkapták az öröklakásokat a hazánkban ideiglenesen állomásozó Szovjet Hadsereg tisztjei. S azután hozzá tette: A Népszabadság a párt lapja, tehát »biztosan« igazat ír. Így bizony állandónak is csúfolhatjuk a szovjet haderőt, mert a tisztek nem véletlenül kaptak öröklakásokat!*” Azt, hogy ehhez mekkora bátorság kellett akkor, csak azok tudhatják, akik éltek akkor és ismerték a hatalom kommunista módszereit. Hogyan lehetne ezt megértetni a fiatalokkal?

Hogyan lehetne ezeket az elpuhult mai fiatalokat megmenteni a depressziótól és az elidegenedéstől? Talán a család és az iskola együttműködését kell szorgalmazni? Vagy az állam vezetőit kell ráébreszteni arra, hogy az SZDSZ nem véletlenül kezdte szétrombolni azt a keveset, ami még megmaradt a kommunista rendszerben is Klebelsberg oktatáspolitikájából. A gróf ugyanis felismerte azt, amit a mai politikai vezetésünk egy sajátos elitképzés keretében akar csak megvalósítani, csak egy igen szűk, bennfentes kör részére csupán. Klebelsberg szerint a Trianonban megcsonkított hazánknak csak a kultúra, a tudás, a szellem erejének segítségével lesznek kitörési esélyei a válságból. Így a kulturális szakigazgatás lett a politikai struktúra egyik kulcságazata. A fojtogató gazdasági nehézségek leküzdése után a két világháború közötti állam – a **Magyar Királyság** – megteremtette a pénzügyi alapot az oktatás és a tudomány új intézményei számára. Ma ez csak nagyon szűk körben érvényesül, így a két terv hatása, még össze sem hasonlítható!

Lehetnek-e büszkék a fiatalok ma valamire? Ha igen, akkor miért nem a nemzetük múltjában keresik a követendő mintákat?

Jó lenne helyreállítani a tanári tekintélyt, de nem a hivatástudattal rendelkező tanár az elismert tanár ma, hanem az erőből politizálókat elfogadó, ún. behódoló személy. Vagyis az egyfajta megalkuvást is felmutató tanárok érvényesülnek, vagyis az ún. stréberek. Korunkban a társadalmi lénnyé válás, azaz a szocializáció tényezői még véletlenül sem egymást erősítik, hanem a **pénzpóráz iránya határoz** meg mindent. A közhangulat egyre lehangolóbb, életerőnk kezd elapadni, s már szinte sehol nincs,

megbízható eligazodást jelentő fix pont, mert nyugaton a liberalizmus gázolta le azokat, keleten pedig a tekintélyelv. Ezeket hívja a magyar közjogi gondolkodás hamis nép- és királyszuverenitásnak, ami teljesen idegen őseink gondolataitól. A nyugati liberalizmus beadagolta a szavazópolgárok fejébe, hogy a népszuverenitás azt jelenti, hogy minden hatalom a népé! Pedig soha nem volt a népé a hatalom, legfeljebb felhasználták a nép változtatni akaró energiáját és véréit. S amikor létrejött a változás, akkor beleültek a készbe a szabadkőműves pénz-lobbisták. A keleti tekintélyelv, pedig a királyszuverenitást modernizálta, s a régi abszolutista uralom helyett, most egy elfajzott népuralmi játékot, az ún. demokráciát tolják előre. Nekünk magyaroknak azonban van egy speciális szuverenitás elméletünk, ami a Szent Koronához kötődik. Hiszen őseink pontosan tudták, hogy **ember kezébe nem helyezhető a főhatalom, vagyis a szuverenitás.**

Ezért adták egy olyan „személy” kezébe a főhatalmat, aki nem zsarolható, nem szervezhető be pártba, vagy szabadkőművesnek. **S ez a személy a Szent korona,** aki egyúttal a nemesen gondolkodó Nemzet összefoglalója, jelképe és a főhatalom alkotmányos birtokosa is. Ez egy elvonatkoztatás, amit sajnos egyre kevesebben értenek, pedig szerintem ennek megértése és a gyakorlatba való visszahelyezése lenne az egyetlen megoldás a Nemzetünk, de az egész emberiség számára is!

Annak a kis hazai rétegnek akik nemzetben gondolkodnak még, a versengés társadalmából a szinergia, vagyis az együttműködés társadalmába kell átvezetni a magyarságot! Ez jelentheti az egyedüli kivezető utat az elidegenedésből. Sőt a városi tömegember számára is **ez hozhat emelkedést,** s nem a gátlástalan gyógyszeripar! **Az elidegenedésből – amiből persze sokszor válik betegség, depresszió – csak a nemzeti önszerveződés szolidaritása vezethet ki bennünket, de nem a teljesítménykényszer, hanem a jövőbe vetett hit és bizalom!** Nekünk tehát nincs szükségünk ezekre a szuverenitást mímelő a színházi előadásokra, mert a speciálisan magyar állameszme a korona-szuverenitás megoldja ezeket a problémákat, hisz 1848 óta a nemzet tagjai közé lett emelve a jobbágy, a polgár és az idegen nyelven beszélő nemzetiségi, vagyis minden Hungarus. Ám ezt sem akarja megérteni a hazai labancság, mert számukra annyira fontos a jogállamiság, hogy egy Fleck Zoltán nevű balliberális egyetemi tanár nyíltan meg is hirdette, hogy *„egy 2022-es ellenzéki győzelem után időlegesen le kell mondanunk a jogállam tiszta érvényesüléséről”.*

Még szerencse, hogy a legalja balliberálisok, nem tudnak próbálkozni a nem létező, pontosabban nem konkrétan meghatározott jogállam tiszta érvényesítéséről való lemondással, mert veszítettek! Mi azonban nem akarunk jogállamot, mert József Attila táltos-költőnk világosan leírta a Gyönyörút láttam c. versében a jogállam legfőbb lényegét: „*a jogállamban pénz a fegyver*”! Nekünk nagyon is jó lesz az az ősi alkotmányos elvek rendszere, amit történeti alkotmánynak hívunk. Ám ahhoz, hogy ez tudatilag is megjelenjen a magukat még nemzetinek gondoló személyeknél, ahhoz sok idő és komoly tudati emelkedés szükséges. Dolgozzunk tehát ezen a lehetőségen, s ne a pártok szekerét toljuk, ne a pénzpóráz hatásait akarjuk erősíteni! S keressük az igaz embereket, mert csak velük lehet újjáépíteni a nemzetet úgy, ahogy **Wass Albert** kérte: „*őrizzük a tudást egyiktől a másikig, hogy ki ne vesszen, s kéznél legyen amikor Nemzetté érik majd újra a nép...*”

A szerző közjogász és nemzetegyesítő segédmunkás

Utóiratként itt egy érdekesség!

A FOGLYUL EJTETT TÁRSADALOMTUDOMÁNYOK

Írta:sinka | 2022. febr. 7.

Az egyetem egyfajta társadalmi igazságosság gyárrá vált, ahol a gondolkodás és a kutatás egyaránt ellehetetlenült – egyebek mellett ezzel indokolta lemondását professzori státuszáról Peter Boghossian az amerikai Portlandi Állami Egyetem (Portland State University) tanára. A filozófus, pedagógia kutató Boghossian szerint a szélsőséges baloldal Amerikában mintegy foglyul ejtette a társadalomtudományokat. Egyre több az olyan terület, ahol a tudományos megközelítést az ideológia váltja, kioltva a vitát és kötelezővé téve az elfogadást a genderelmélettől a faji kérdésekig. Magyarország szerencsére nem itt tart – mondta a professzor a Kossuth rádió Vasárnapi újság című műsorában.

– Melyek a fő várakozásai, célkitűzései és ambíciói a magyarországi tartózkodása kezdetén? Egyik kiemelt előadója lesz majd a Mathias Corvinus Collegium (MCC) nagy konferenciáján is, amely a nevelésről, és gyerekekről szól.

– Mindenekelőtt imádok itt lenni, nagyszerű. Az MCC azért hívott meg, hogy a szakterületemen tartsak előadásokat, ami a kritikai gondolkodás és morális érvelés – ez

arról szól, hogy az emberek képesek legyenek párbeszédet folytatni politikai és morális választóvonalakat áthidalni. Az Egyesült Államokban sajnos az egyik dolog, amit elveszítettünk az, nem is annyira a képesség arra, hogy egymással szóba álljunk, igaz ez is benne van, hanem a vágyat, hogy szóba álljunk egymással. Rengeteg ember egzisztenciális fenyegetést lát azokban, akiknek más a politikai véleményük, mint nekik. Ami pedig ebből következik az az, hogy kevésbé tudjuk megoldani a problémáinkat, és egyre kisebb csoportokra darabolódunk, amelyek nem beszélnek egymással.

– Az ön vélekedése részévé válhat a vitának? Tavaly lemondott az egyetemi professzori székéről. Azóta másként kezelik Önt az akadémiai és tudományos körökben?

– Ez egy nagyon jó kérdés, ugyanis láthatóan mindenki tisztában van azzal, hogy valami nem jól működik. De egyetemi keretek között nagyon nehéz megtudni azt, hogy ki mit is gondol, mert létezik egy kulturális félelem. Az emberek félnek kimondani, amit gondolnak, mert rasszizmussal vádolhatják meg, vagy bigottnak, előítéletesnek mondhatják. Így pedig nem igazán tudja, hogy a másik mit gondol. Amióta lemondtam, meghívást kaptam egy újonnan alapított egyetemi intézetbe az Austin-i Egyetemre Texasba. Ennek az intézetnek olyan vezető tagjai vannak, mint Ayaan Hirsi Ali, Niall Ferguson, Barry Weiss, vagy éppen Heather Heying az evolúcióbiológus, a New York Times bestsellerlistáján jegyzett szerző, valamint Kaitlin Stock. Nekik manapság eretnek gondolatokat tulajdonítanak. Ayaan Hirsi Ali szörnyű dolgokat élt át, könyveket ír az iszlámról, amelyek nem tartoznak a politikailag korrekt kategóriába. Kaitlin Stock könyveiben szerintem ugyan nincs semmi vitatható, viszont széles körben mégis rendkívüli viták övezik. Arról ír, hogy mit jelent, amikor csak nők számára fenntartott helyeken megjelennek a férfiak született, de magukat nőnek tartó emberek. Beengedhetők-e börtönökbe, vagy például a nők között versenyezhetnek-e ezek az emberek az úszóversenyeken. Nagy téma ez manapság az Államokban. A másik dolog pedig, ami a lemondásom óta történt, azt követően, hogy innen hazatértem március végén 20 egyetemen fogok egyfajta „fordított” vitafórumot tartani. Vagyis előadást adok, majd a kérdés-válasz részben én is a hallgatóság közé ülök, és olyan egyetemi szereplőknek akarok lehetőséget adni, akik áldozatai az új társadalmi egyenlősítő ideológiáknak – olyan egyetemekre látogatok majd, amelyek fészkei az úgynevezett „woke-ideológiának”, a kritikai elméletnek.

– Azok az értelmiségiek, akiket említett, illetve, akik beszélnek a gender-kérdésekről rendszeresen megkapják a homofób, és egyéb, rasszista stb. Ebbe talán ön is beleütközött, és része volt az egyetemi visszalépésének.

– Igen állandóan beleütköztem. Egy olyan kultúra alakult ki, amely az emberek egyfajta gyávaságára épül. Nagyon érdekes itt Budapesten beszélgetni olyanokkal, akik felidéznek a nagyszüleik szavait a kommunista rendszerrel kapcsolatban – hogy **annak idején suttogva lehetett csak politikáról beszélni, illetve bizonyos dolgokat lehetett csak mondani, a szólásszabadság nem létezett. Ma ezt látjuk történni az Egyesült**

Államokban. Ha valaki egy egyetemen tanít, és családja van, annak nem mondhatom, hogy mondja ki, amit gondol, hiszen az elsődleges kötelezettsége a családja felé van. Illetve az első lépés egy probléma megoldásában az, ha őszinték vagyunk vele kapcsolatban, és most nem vagyunk őszinték a problémáinkat illetően. **Pedig egy kisebbségről van szó, amely igaztalansággal vádol bennünket, ha nem értünk egyet velük. Ami pedig még ennél is fontosabb az az – és ez nagyon fontos –, nekem például azt mondták, amikor érveket kértem, hogy „mikroagressziót” követtem el ezzel. Szóval, amikor egyszerűen bizonyítékot szeretnék egy állítás mellett az már „mikroagresszió”. Csakhogy tulajdonképpen ez az én munkám, vagy kellene lennie. Filozófus vagyok, megkérdezem, hogy mi támaszt alá egy intézménypolitikai elképzelést. Vagy mostanában nagyon általános, hogy úgynevezett diverzitás-nyilatkozatokat íratnak alá, amivel a sokféleség iránti elkötelezettséget mutatja. Csakhogy itt nem a gondolatok sokféleségéről van szó, hanem ellentétéről. Szóval a gond lényege, hogy az emberek egyszerűen nem akarnak, vagy nem képesek kiállni dolgok mellett, amelyet igaznak tartanak. Ráadásul kialakítottuk a tettetés kultúráját, az emberek azt tettetik, amit jórészt képtelenség elhinni.**

– Említett már a kritikai gondolkodást, annak fontosságát. Nos, ha követem az e körüli vitát az Egyesült Államokban, akkor a kritikai jelzőt egy helyen találok az egyetemi oktatással összefüggésben, mégpedig a kritikai fajelméletben, de nem másutt.

– Na igen használják a szót, hogy „kritikai”, de mást értenek alatta, a kritikai tudatosságot, ami arról szól, hogy kialakítani azokat az eljárásokat és készségeket, amelyekkel gyakorlatilag mindenben megtalálják a rasszizmust. Ez pedig különbözik a kritikai gondolkozástól, ami pedig egy teljesen más dolog, és erről fogok majd beszélni az itteni alkalmakon is.

– Van egy másik ellentmondás is. A lemondásában úgy fogalmazott, írt és beszélt az illiberalizmusról az amerikai egyetemeken. Viszont azok, akiket Ön kritizál saját magukat liberálisnak mondják.

– Igen, ez egy érdekes kérdés, és nagyon orwelli, nem? Valaminek beállítják magukat, ez egy dolog, de tulajdonképpen teljesen mások. Az utolsó, ami ezekre az emberekre igaz, hogy liberálisok lennének, majdhogynem olyan, mint amikor a gyerekeim kicsik voltak és azt játszottuk, hogy ma minden az ellenkezőjét jelenti. Szóval egy fordított világban lennének ők valóban liberálisok. De igazából autokraták. Mondok erre egy példát: ők azt vallják, hogy szükség van a szólás korlátozására, mert a szólás nagyon fájdalmas lehet a hagyományosan jogfosztott csoportok számára. A számukra üdvözlőbb környezetet pedig azzal lehet kialakítani, ha korlátozzuk a szólást. Erre szavuk is van, inklúzió, befogadás.

– Az egyetemi közeget nézve vajon szólásszabadságról van szó, vagy sokkal szűkebben véve az akadémiai, kutatói szabadságról?

– Na ez egy nagyszerű kérdés, mindkettőről szó van. Szűken véve szól az egyetemi közegről, ott is kifejezetten néhány témakört érintve, ezek a faj, a gender, a szexuális

irányultság és szélesen véve a diverzitás gondolatköre. Viszont az amerikai kultúrában szélesebb értelemben is jelen van, az úgynevezett kitörléssel. Ez úgy működik, hogy mondjuk Ön kijelent valamit, lehet, hogy 10 évvel korábban történt, nem számít, Ön után mennek, elkapják, elveszik az újságírói munkáját. Szóval mind az egyetemi közegen belül és kívül is megtaláljuk ezt. A tudományban úgy jelenik meg, hogy nem publikálhat, nem lép előre a tudományos fokozatában. Majd mindenki, aki felszólal a tudományos ortodoxia ellen megkapja a büntetését ilyen, vagy olyan módon.

Forrás: hirado.hu